

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 67

СЕРПЕНЬ • AUGUST 2015 • Nr. 15 (2923)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

ПРАВЕДНИК ШЕПТИЦЬКИЙ НА ШЛЯХУ ДО СВЯТОСТІ

17 липня папа Франциск оголосив декрет про героїчні чесноти митрополита Андрея Шептицького. Це необхідно для початку процесу беатифікації духовного провідника українців. Відтак уся Вселенська Церква тепер називає його праведним і закликає всіх наслідувати його чесноти. Таким чином завершився найважливіший етап прославлення Митрополита. 29 липня у Львові відкрили монумент Шептицькому.

Попередні спроби почати процес зарахування до лику блаженних Шептицького в 1950–1960-х рр. були невдалими. Це пояснюється спротивом, головню з боку польського Костела, а особливо його тодішнього очільника, примаса Станіслава Вишинського.

Владика Михайл Гринчишин: У грудні 1957 року я отримав лист від архієпископа Івана Бучка, який, власне, і призначив мене постулятором у справі митрополита Андрея. Кир Іван Бучко був дуже зацікавлений, щоб розпочати процес беатифікації митрополита Шептицького. У 1958 році я приїхав до Риму, щоб зайнятися справою. Там зустрів людей, поважних каноністів, які дуже допомагали, бо знали Митрополита. У той час помер папа Пій XII, наступником було обрано кардинала Ронкалі, папу Івана XXIII. Мені через кілька тижнів випала нагода потрапити до Святішого Отця. Іван XXIII сказав, що знав Андрея Шептицького, що це була велика людина, яку не розуміли свої і чужі. «Дав би Бог, щоб він скоро став святим», – сказав Папа і завершив фразою, що прославлення святих – це велике таїнство Боже.

Патріарх Святослав: «Папа Франциск, підписавши цей декрет, зробив особливий подарунок нам, греко-католикам, нам, українцям. (...) Уся молитва, уся праця митрополита

Шептицького може бути підсумована в трьох найважливіших моментах: єдність, святість і віра в Бога. Він усе своє життя працював над єдністю всередині українського народу, який тоді був поділений кордонами між різними імперіями. Працював і молився над єдністю Української Церкви, бо був переконаний, що без церковної єдності годі здобути нам суспільну єдність. Він закликав своїх людей до героїських чеснот, які сам утілював у своєму житті. Закликав їх бути святими, бо лише тоді вони зможуть бути добрими громадянами і відповідальними будівниками своєї держави. Але найбільше він учив людей вірити в Бога».

Варто наголосити, що митрополит Шептицький був єдиним представником Церкви в Європі, хто звернувся з листом до Папи Римського і особисто до Гімmlера, протестуючи проти масових вбивств євреїв. Він також брав участь у порятунку більше сотні єврейських дітей і кількох сімей рабівнів.

Патріарх Святослав: «Під час найбільших лихоліть він бачив майбутнє, він мав внутрішній зір віри, яким

можна було бачити, що станеться з рідним народом опісля. Ми знаємо, що вже на смертному ложі, коли його тілесні очі закривалися, він побачив наше майбутнє. І вирік пророцтво: Україна після великого руйнування встане зі свого упадку. Мир, злагода, висока культура запанують у ній, але щоб це сталося, треба молитися, треба, щоб Господь Бог і Мати Божа заопікувалися українським народом. І про це, мабуть, він благає сьогодні перед престолом Всевишнього».

Беатифікація (лат. Beatificatio від beatus – щасливий, благословенний) – обряд зарахування померлого до лику блаженних у Католицькій Церкві. Беатифікація відрізняється від канонізації, в ході якої відбувається зарахування праведника до лику святих. Беатифікація – етап, що випереджає канонізацію.

29 липня, в день 150 річниці з народження митрополита Андрея, на площі св. Юра у Львові встановили пам'ятник Великому Провідникові. Його автором є скульптор Андрій Коверка, проєктанти – архітектори Ігор Кузьмак та Михайло Федик. Скульптура Митрополита вилита

29 липня, в день 150 річниці з дня народження, Великий Провідник повернувся на святоюрський пагорб. За основу монументу взяли скульптуру Андрія Коверка, яку він зробив у 1932 році. Він мав стояти на площі святого Юра, але тоді у Львові була польська влада, яка не дала дозволу. Тому його встановили в Богословській Академії на вул. Коперника у саду під стіною. Потім прийшли совєти і пам'ятник знищили. На світліні патріарх Святослав, президент Петро Порошенко та його дружина Марина. С-на: president.gov.ua

з бронзи. Її висота – 3,6 метра. Андрей Шептицький зображений у монашій рясі, підперезаний шкіряним ремінем. Голова у нього трохи похилена. В одній руці він тримає хрест, іншою опирається на стелу. Проєкт народився ще до II світової війни, але не був реалізований.

Патріарх Святослав пригадав, як у 1990-х роках львів'яни спонтанно зносили квіти, позначаючи місце, де має постати пам'ятник Тарасу Шевченку і пам'ятник митрополиту Андрею. Тоді на площі Святого Юра була гора квітів і свічок та надпис: «Тут буде стояти пам'ятник митрополиту Андреєві».

Продовження на 2 стор. ►

У ХХ сторіччі українці п'ять разів пробували відродити державність. Суверенними, здебільшого, оголошували якісь окремі частини краю, що пролягав «від Сяну до Дону». Свого часу автономна Україна повставала на Кубані та Закарпатті, і аж двічі – у столиці Галичини – Львові. Якби хоча б одна із цих спроб завершилася успіхом, на сучасній політичній карті світу існувала б інша Україна, з іншими кордонами і з іншою історією. 24 серпня 1991 року Україна знову відродилася. Це вже не була фантомна держава, затиснена лещатами війни, конфліктів та історії, якій відведено було проіснувати чи то одну ніч, а чи два роки. (Текст за ipress.ua)

(Більше про 24 річницю проголошення самостійності України пишемо на стор. 4 та 5)

ПРАВЕДНИК ШЕПТИЦЬКИЙ НА ШЛЯХУ ДО СВЯТОСТІ

▼ **Продовження. Початок на 1 стор.**

«Сьогодні це сталося. Тож погляньмо на цей монумент! Ми не бачимо перед собою тріумфального князя Церкви в розкішних архиєрейських шатах. Ми бачимо монаха, підперезаного шкіряним ременем чистоти, послуху та убогості. Ми бачимо Мойсея українського народу, який сьогодні сходиться із цієї Святоюрської Гори, ніби з українського Синаю, після не сорокаденної, а вісімдесятирічної молитви і стояння перед Божим обличчям», – наголосив Святослав.

Він також зауважив, що митрополит Андрей, як Мой-

сей українського народу, сьогодні стоїть і спирається своєю рукою на «непорушну скелю української історії».

«Сьогодні українська Церква та народ ідуть тою дорогою, якою повів, ведеш і вестимеш нас ти, наш пророче, учителю, святителю і батьку. Бо це дорога свободи, правди і відродження та воскресіння українського духу. Це дорога утвердження української державності. Це дорога до святості, до Бога і вічного життя.»

У відкритті пам'ятника приймав участь також президент України Петро Порошенко.

«Я радий і надзвичайно вдячний папі Франциску за те, що Апостольська Столиця зробила важливий крок у процесі беатифікації нашого Митрополита і визнала його героїські чесноти. Сьогодні і ми з вами відновлюємо історичну справедливість і нарешті відкриваємо монумент Шептицькому у Львові. Та найкращий пам'ятник Владиці – сама незалежна Україна, яка крокує до родини європейських народів.»

Як сказав один із сучасників Митрополита, цю неймовірно велику постать не може проминути мовчанкою ні приятель, ні ворог; ні убогий, ні багатий; ні релігійна людина, ні атеїст; ні науковець, ні неписьменний. Ніхто не може і не сміє! Такі люди, як владика Андрей, дорогі для нації і скла-

дають її золотий запас.

Шептицький на основі церковної структури створив прообраз національного українського організму. За часів митрополита Андрея Україна ще була розділеною між сусідами, де-юре Україна на ті часи ще не постала. Але де-факто держава вже існувала. Так, існувала, і саме в тих межах та кордонах, що і Греко-Католицька Церква!

Хід історії не змінити. Імперії рано чи пізно розвалюються, а сила людського духу, сила правди та сила віри житимуть вічно. Своїм життям Митрополит довів, що ідоли завжди падають, а Віра, Надія, Любов залишаються з нами. І Господь Бог теж залишається з нами, назавжди.»

Виступаючи опісля в Львівському Оперному Театрі По-

рошенко додав: «Своє слово про Великого Владику і слугу Божого адресую не лише греко-католикам, а всій Україні. Бо Митрополит Шептицький належить не лише Греко-Католицькій Церкві. Він належить всій Україні, всій Європі, всьому світові. Історичне значення його діяльності виходить далеко за межі релігійної сфери. Могутня постать Владики посідає гідне місце у всеукраїнському пантеоні найвидатніших громадсько-політичних діячів, видатних синів і дочок нашої держави».

На основі повідомлень Zaxid.net, Радіо Свобода, Департаменту Інформації УГКЦ, офіційної сторінки Президента України та власних інформацій зладив Андрій Фецин

МОЛІТЬСЯ ЗА ПРОСЛАВУ СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Повернувся з площі перед Собором Святого Юра, на якій постає велична постать Митрополита Андрея Шептицького. Наполегливо рекомендую усім, саме вечером, пройтися площею перед пам'ятником. Проїшовся я також і сумнозвісним сквером, прогулявся площею перед пам'ятником. І раптом увімкнули освітлення. Переді мною в усій своїй красі постало все те, за що вартувало і вартує боротися. Для мене особисто – це не боротьба за пам'ятник. Це боротьба за нашу історію, у якій постать Митрополита Андрея справді постає як Мойсея Українського Народу.

З однієї сторони мені страшенно прикро, що саме у Львові у Рік Митрополита Андрея сталося те, що сталося – удар в Андрея Шептицького і УГКЦ. Виглядає мені, що режисери цього дійства є дійсно поза Львовом, у Львові тільки виконавці. Не врахували вони одного, що все ж таки християнські цінності, УГКЦ і Митрополит Андрей для багатьох поколінь львів'ян є великим фундаментом ідентичності. А з другої сторони радію, бо уся ця епопея спонукала багатьох байдужих і далеких від тематики мешканців нашого міста поцікавитися тим, ким був і що зробив для Церкви і України Митрополит Андрей Шептицький!

Тому, починаю щораз то більше усвідомлювати, що справжнім живим символом Українського Народу, перед яким до сих пір тремтять наші ненавистники, є все ж таки Владика Андрей! Можна тільки подивляти цю людину, яка не втратила надії, ревності у такі нелегкі часи. Ба більше, він зумів не тільки подавати надію своєму Народові, але і впевнено провадити його до обіцяної землі. І допровадив. Хоч самому йому не довелося побачити її, тільки здалеку, але нарешті пам'ять про нього є увіковічена у місті, якому він присвятив більшу частину свого життя і служіння.

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ – СИМВОЛ НОВОЇ УКРАЇНИ

Станувши перед пам'ятником і площею, які були чудово освітлені, я поглянув у сторону скверу. Там панувала темрява подібна до кромішньої, про яку згадає Ісус. Ось цей контраст був настільки сильним, що не можна було не побачити у ньому символіки. Пам'ятник Митрополиту Андрею у Львові разом з площею є не тільки упорядкованою територією, він є символом відродження України, зокрема тієї, яку виборюють наші славні вояки на сході України! Погляд Митрополита звернений на темряву скверу, який уособлює залишки радянської епохи. Нічого, світло світить у темряві і темрява не поглинула його. Так буде і у цій справі!

Відходячи з площі, ще раз поглянув на пам'ятник Митрополиту. Знаменно у руці він тримає хрест. Починаю щораз більше розуміти, що допомогло йому перейти усі лихоліття воєн – єдність з Христом розіп'ятим на хресті! Господи, благослови наш Нарід за молитвами слуги Твого, праведного Андрея!

З серця линуть слова його молитви про Божу мудрість: *Дай мені, Боже, мудрість мого стану, щоб я сповняв усе, чого жадаєш, дай мені розуміти мої обов'язки, дай мені мудрість моїх обов'язків і дай мені їх виконати так, як треба, як належить на славу Твою і користь моєї душі. Дай мені мудрість Твоїх доріг та мудрість ходити стежками Твоєї святої волі; дай мені мудрість поведіння і неповідіння, щоб я зумів не виноситися в одних і не падати в других; дай мені мудрість усього, що переминає, і всього, що триває; нехай перше в моїх очах маліє, друге нехай росте; дай мені мудрість праці та мудрість відпочинку; нехай мені буде розкішню праця для Тебе, а втому відпочинок без Тебе. Дай мені мудрість щирого і простого наміру, мудрість простоти, мудрість щирості; хай серце моє до Тебе звертається і Тебе в цілому життю в усім шукає.*

Єрм. Юстин Бойко, студит (з Фейсбуку)

Думи мої...

ГОРА ТАВОР – ПІДІТЬ ТУДИ ВСІ

Євангеліє розповідає про те, що перед Своїми страстями Ісус показується учням у Своїй славі. Він бере трьох учнів, щоб допомогти їм зрозуміти шлях, який веде до прослави, шлях світлої любові, яка перемагає темряву, проходить через цілковите дарування себе. І Господь знову і знову повинен брати з Собою на гору також і нас, щоб ми, принаймні, почали розуміти, що цей шлях є необхідним. Преображення – це дана наперед хвилина світла, яка допомагає також і нам дивитися на Ісусові страждання очима віри. Так, йдеться про таїнство страждання, але благословенного страждання, тому що це – таємниця надзвичайної Божої любові.

Кожен з нас, як апостоли, потребує вийти на гору Преображення, щоб отримати Боже світло. Саме в особистій та спільнотній молитві ми зустрічаємо Господа, не як ідею чи етичну пропозицію, але – як Особу, Яка бажає будувати з нами стосунки, бажає бути приятелем, бажає оновити наше життя, вчиняючи його подібним до Свого. Така зустріч з Богом не є виключно особистою справою, Євангеліє потрібно звіщати та проповідувати усім. Не чекаймо поки прийдуть інші, приносячи вам відмінні повчання, що не ведуть до справжнього життя, самі будьте місіонерами Христа для ближніх там, де вони живуть, працюють, навчаються чи просто проводять вільний час.

Папа Бенедикт XVI, Радіо Ватикан

ЛЮБОВ ДО РІДНОЇ ЗЕМЛІ Й НАРОДУ

«Шануй батька твого і матір твою, щоб тобі було добре і щоб ти довго жив на землі.»
(Четверта Божа заповідь)

Люди, які віддали Батьківщині найдорожче. Після похорону Голови Української Гельсинської Спілки Миколи Руденка 5 квітня 2004 року на Байковому кладовищі в Києві, колишні політ'язні (ліворуч): Микола Горбаль, Василь Лісовий, Левко Лук'яненко, Раїса Руденко, Мирослав Маринович, Євген Сверстюк, Семен Струць, Олесь Шевченко, Євген Пронюк, Микола Плахотнюк, Генріх Алтунян, Григорій Куценко, Василь Овсієнко, Олесь Сергієнко, Микола Матусевич, а також Віктор Ющенко (через півроку стане президентом України).

Українська патріотка Ольга Матусевич, заслана на Сибір до лагера в Мордовії за любов до рідного краю, з нагоди Дня Українського Політ'язня 12 січня 1984 року написала до президії Верховної Ради СРСР заяву, в якій, між іншим, читаємо такі слова: «*Бути ж українцем свідомим – найтяжчий державний злочин... Заявляю, що я – українка, українка за духом і кров'ю, і буду завжди і скрізь обстоювати своє святе право бути україною та право України на існування і незалежність*». Яка героїська жінка! Вона повинна бути для усіх нас прикладом, як треба любити свій рідний край і народ.

На всіх наших українських актах лежить великий, Богом наложений, обов'язок дати своїм дітям не тільки добре виховання і не тільки навчити їх любити свою віру, Церкву й обряд, але також упоїти в їхні серця любов до рідної землі й народу. Тільки таке виховання повне й правдиве, яке сперте на любові Бога і Батьківщини.

ЧОМУ ЛЮБИТИ РІДНИЙ КРАЙ І НАРОД?

До любові рідного краю й народу маємо ось такі головні спонуки:

1. Четверта Божа заповідь

Вона стосується не тільки нашого батька, матері по крові, але також нашої спільної матері, якою є наша рідна земля, і спільної родини, що нею є наш український народ. Маємо нашу земну матір, що дала нам дочасне життя; маємо духовну Матір-Церкву, що зродила нас через св. Тайну Хрещення до надприродного Божого життя; маємо ще третю матір: Батьківщину, яка передала нам кров наших дідів і прадідів, нашу мову, традицію і наше славне минуле. Як мачуха ніколи не заступить рідної матері, так і жодна інша земля, чи край не заступить рідної Батьківщини-України. «Нема на світі України, немає другого Дніпра!» – каже Тарас Шевченко.

2. Так навчає християнська релігія

Сам Господь наш Ісус Христос дає нам гарний приклад, як любити свій народ. Він сам каже, що посланий найперше до заблуканих овець свого народу. Він плаче над майбут-

ньою руїною святого міста Єрусалиму.

3. Закон природи

Сам Господь Бог уклав у серце кожної людини любов до рідної землі. Любов до свого народу така природна кожній людині, як природна любов дітей до батьків і батьків до дітей. Ескімос любить свої вічні сніги і свої хижі з льоду. Швайцарець любить свої високі гори. Наші гуцули й бойки тужать за своїми полонинами та пляями.

ЯК ЛЮБИТИ РІДНИЙ КРАЙ І НАРОД?

У чому проявляється та любов? По чому її пізнати? Ось такі ознаки любові до рідного народу:

1. Любов рідної мови

Цю мову ми виссали з грудей матері. Рідна мова, каже наш письменник Б. Антоненко-Давидович, це невід'ємна частка батьківщини, голос свого народу й чарівний інструмент, на звуки якого відгукуються найтонші й найніжніші струни людської душі... Рідна мова не тільки зберігає світлі спогади з життя людини і зв'язує її з сучасниками, – у рідній мові чується голос предків, у ній відлунюють перегорнені сторінки історії свого народу.

А давніший наш письменник Панас Мирний каже: «*Найбільше й найдорожче добро в кожного народу – це його мова, ота жива схованка людського духа, його багата скарбниця, в яку народ складає і своє давнє життя, і свої сподівання, розум, досвід, почування*».

2. Любов до рідної землі

Чи не найкраща пісня туги за рідним краєм, яку знає історія, є пісня туги ізраїльського народу у вавилонській неволі? Ось вона: «*Над вавилонськими ріками, там ми сиділи й ридали, як згадували Сіон... Бо там пісень просили у нас ті, що в неволю нас забрали... Як нам пісень Господніх на чужій землі співати? Якщо тебе, Єрусалиме, я забуду, нехай забудеться моя десниця! Нехай прилипне язик мій до піднебіння, коли тебе я не згадаю, коли Єрусалим я не поставлю понад найвищу мою радість!*».

ЗАБОРОНИЛИ КОМУНІСТІВ

Усі комуністичні партії, які існують в Україні, законодавчо втратили можливість брати участь у політичному житті держави, зокрема й у виборчому процесі. Про це заявив секретар РНБО України О. Турчинов. «Міністр юстиції відповідно до ухваленого Верховною Радою закону підписав рішення, згідно з яким комуністичні партії, які є сьогодні в нашій країні, втрачають право бути суб'єктом політичних і виборчих процесів», – наголосив він. «Це дійсно історичний момент...», – зауважив Турчинов. Раніше Верховна Рада офіційно заборонила пропаганду комунізму і нацизму в Україні. (ТСН)

ПОРОШЕНКО ЗА ЄДИНЕ ПРАВОСЛАВ'Я

Президент П. Порошенко заявляє, що країні потрібна єдина українська помісна православна Церква, але держава не втручатиметься і не буде тиснути на Церкви в цьому питанні. На його думку, подолання розділення в православ'ї має стати справою в першу чергу самих віруючих. «Така вже традиція православної ойкумени: майже в кожній незалежній православній державі є незалежна автокефальна Церква. Давайте подивимося на карту в алфавітному порядку: Болгарія та Грузія, Греція і Кіпр, Румунія і Сербія. Чому Україна – інша? Чому нам бути винятком із цього правила?», – запитує глава держави. (BBC)

КАТОЛИКІВ В НІМЕЧЧИНІ МЕНШАЄ

У 2014 році лави вірян католицької Церкви в Німеччині залишили майже 218 тисяч осіб. Це майже на 40 тисяч більше в порівнянні з попереднім роком. При цьому нових вірних за рік додалося лише близько 9 тисяч. Серед причин відтоку експерти називають податкову плутанину. А вже від початку 2015 року банки Німеччини автоматично знімають церковний податок з доходів і перераховують його податковим органам. Раніше цього автоматизму не було, проте по суті нічого не змінилося. Однак головна причина виходів із Церкви полягає в іншому. «Церква відіграє дедалі меншу роль в повсякденному житті багатьох людей. Зв'язок з Церквою стає дедалі слабшим», – цитує DPA єпископа Лімбурзького Манфреда Гроте. Нині католики складають 29,5 відсотків німецьких громадян, це близько 24 мільйонів німців. (DW)

120 ТИСЯЧ ВІРЯН МОЛИЛИСЯ У ЗАРВАНИЦІ

У своїй проповіді до вірних-прочан, які прибули з усіх куточків України та світу, патріарх Святослав відзначив, що цьогорічна проща до Зарваниці присвячена всенародній молитві-благання до Господа Бога за мир в Україні. «Ми принесли з собою до стіп Ісуса й Марії так багато нашого болю, стільки сліз і крові, стільки смертей ми бачили впродовж останнього року». Глава Церкви звернув увагу, що на прощу прибули матері загиблих українських воїнів, «які невпинно вмиваються сльозами і яким ми сьогодні хочемо поклонитися та разом з ними їхній материнський біль сьогодні принести до нашого Спасителя». На завершення урочистостей Святослав освятив каплицю-меморіал Святого Юрія, збудовану на честь загиблих Героїв Небесної Сотні та воїнів АТО. У каплиці вмонтують монітор, на якому постійно будуть показувати інформацію про Лицарів нашого часу. (CREDO)

ШВЕДИ ЗАКРИВАЮТЬ ТЮРМИ

Через брак злочинців в Швеції закривають тюрми. Короткі терміни покарання, а передусім загальний доступ до науки спричинює, що ресоціалізація дає позитивні результати і все менше злочинців попадаються на рецидиві. Тюрми в скандинавських державах можуть шокувати гостей з-за кордону: ув'язнені проводять час неначе на курорті, мають доступ до мас-медіа, інтернету, можуть займатися спортом і користуватися іншими благами. Передусім, однак, працюють або вчаться, щоб після виходу на волю мати який-небудь шанс працевлаштуватися. (А.Ф.)

ЛОНДОН: ЗА ВБИВСТВОМ ЛІТВІНЕНКА СТОІТЬ РОСІЯ

Представник поліції Лондона заявив про причетність до смерті Александра Літвіненка російської влади. У ході публічних слухань в столиці Об'єднаного Королівства офіційний представник поліції прямо звинуватив путінську владу у смерті колишнього співробітника ФСБ. «Російська держава в тій чи іншій формі причетна до вбивства». За словами представника Скотленд-Ярду Річарда Хорвелла, громадяни РФ А. Луґавой та Д. Ковтун «звичайні вбивці», яких слід було б судити у Великобританії. «Але оскільки такий суд представляється малоімовірним, нашому мовчанню слід покласти край. Росії нічого протиставити науково обґрунтованим фактам» у справі вбивства Літвіненка, наголосив Хорвелл. (Bloomberg)

ЛЮБОВ ДО РІДНОЇ ЗЕМЛІ Й НАРОДУ

▼ **Продовження. Початок на 3 стор.**

Наш Сл. Божий А. Шептицький у своїм посланні «Найбільша Заповідь» так заохочує нас до любові свого народу: «Черговою любов'ю твого серця – по любові Бога й родини – є любов супроти свого українського народу та батьківщини. Зі своїм народом і батьківщиною ти зв'язаний не лиш спільною вірою, яку вважаємо найбільшим добром і святим обрядом, яким дорожимо, але й спільною мовою, звичаями та обичаями. І тією землицею святою, на якій разом проживаємо... і всією минувшиною віковою, і спільною українською кров'ю, і спільним добром, і спільною майбутністю, і спільними бажаннями та потребами, і спільними терпіннями і злиднями».

Наш кардинал Йосиф Сліпий сказав: «Я гордий з того, що я член українського народу».

3. Любов нашої традиції, історії, культури

Ми мали князів, королів, гетьманів, героїв, що своїм ворогам казали: «Іду на вас!». Наші князівни одружувалися з королями і засідали на чужих престолах. Обов'язком

усіх нас є зберігати український характер дому через рідну мову, рідну пісню, молитву. На стінах кімнат нашого дому повинні бути найперше святі ікони, а опісля портрети наших визначних мужів і героїв, прикрашені нашими вишивками.

4. Любов своєї віри, Церкви й обряду

Найцінніший наш скарб – це наша свята віра і наша Церква східного обряду. Наша Церква – це наша релігійна й національна твердиня. Вона вчить нас любити Бога і ближнього, любити свій рідний край і народ. Тож нашим обов'язком є бути добрими й ревними членами своєї Церкви, любити й цінити нашу св. Літургію і радо брати в ній участь.

5. Готовість на жертву

Жертва – це мова любові. Любов без жертви – це пустий звук. Тому каже Ісус Христос: «Більшої любові ніхто не має над того, що життя своє кладе за друзів своїх!».

У кожній добі нашого народу ми мали завжди безліч світлих героїв, які з любові до свого народу і рідного краю за нього радо кров свою проливали і життя своє віддавали. «Наша земля, – каже наша поетка Уляна Кравченко, – це одна могила героїв-лицарів за волю». Ми мали героїв, що в обороні рідного краю знали тільки наступати, а не уступати, які йшли до бою з піснею на устах. До таких,

у новіших часах, належали наші Січові Стрільці, наша Галицька Армія, воїни Української Народної Республіки, Українська Повстанська Армія, Перша Українська Дивізія та Карпатські Січовики. Усі вони вкрилися безсмертною славою.

Любов нашого народу до рідної землі прегарно змалював наш письменник Василь Стефаник у своїй новелі «Сини», написаній покутською говіркою. Її не можна читати без зворушення. Ось як старий батько Максим говорить про свого найстаршого сина, що хоче йти боронити свій рідний край. «Послідний раз прийшов Андрій: він був у мене вчаний». «Тату, – каже, тепер ідемо воювати за Україну». «За яку Україну?» А він підоймив шаблев груди землі та й каже: «Оце Україна, а тут, – і справив шаблев у груди, – отут її кров; землю нашу ідем від ворога відбирати...» «Як та його шабля блиснула та й мене засліпила. Сину, – кажу, та є ще в мене менший від тебе, Іван, бери і его на це діло; він дужий, най вас обох закопаю у цю нашу землю, аби ворог з цього коріння її не віторгав у свій бік». «Добре, – каже, – тату, підемо оба...». Пізнім вечором, як Максим пообходив корови та коні й подоїв вівці, увійшов до хати... Потім прикляк до землі і молився: «А ти, Мати Господня, будь мойов газдинев; ти з своїм Сином посередіні, а коло тебе Андрій та Іван по боках... Ти дала Сина одного, а я двоох».

о. Юліан Катрій, ЧСВВ, «Світло»

З Катехизму УГКЦ

ЛЮБОВ ДО БАТЬКІВЩИНИ І НАРОДУ

Дорога до небесної батьківщини проходить через земну батьківщину. «Християни є корисними для своєї батьківщини більше за інших людей, оскільки вони виховують та скеровують побожність своїх співгромадян до Бога всього творіння та помагають вийти на висоти до божественного й небесного міста тим, які чесно живуть у цих малих містах на землі. І так сповняється слово Господа: «Був ти вірний у малому місті, увійди до міста великого» (Мт. 25, 21). Батьківщина є для людини рідною землею, яка пов'яже її зі своїм народом та його культурою. Християнська мораль говорить про любов до батьківщини як про чесноту патріотизму. Любов до батьківщини впливає із четвертої Божої заповіді: «Шануй твого батька і матір твою, щоб довголітній ти був на землі, що Господь, Бог твій, дасть тобі» (Вих. 20, 12). (968)

Проголошення незалежності Української Народної Республіки. 22 січня 1918 року. Проголосила: Центральна Рада УНР

Центральна Рада УНР на чолі з Михайлом Грушевським IV Універсалом проголосила незалежність Української Народної Республіки 24 січня 1918 року, коли більшовицькі війська вже перебували на підступах до Києва. Було це зроблено надто пізно, кульмінаційний момент українського національного руху вже минув, а країну охопила глибока економічна та політична криза.

Нерішучі і неузгоджені дії УЦР призвели до того, що 29 січня 1918 року в бою під Крутами, де вирішувалася доля Києва, довелося розраховувати лише на багнеті 420 студентів, гімназистів та юнкерів, більшість яких загинула в нерівному протистоянні з чотирьохтисячною більшовицькою армією Муравйова.

Проголошення незалежності Кубанської Народної Республіки. 16 лютого 1918 року. Проголосила: Законодавча Рада Кубанської Народної Республіки

Козацьке державне утворення на Кубані проіснувало всього 1 рік і 9 місяців. 4 січня 1918 року на заклик Української Чорноморської

П'ЯТЬ СПРОБ УКРАЇНЦІВ ВІДНОВИТИ ДЕРЖАВНІСТЬ

У ХХ сторіччі було п'ять спроб відновити державність. Суверенними, здебільшого, оголошували якісь окремі частини краю, що пролягав «від Сяну до Дону». Свого часу автономна Україна повставала навіть на Кубані та Закарпатті, і аж двічі – у столиці Галичини – Львові.

Ради 29 політичних партій та організацій підтримали III Універсал Української Центральної Ради та звернулися до Кубанського Військового Уряду щодо доцільності приєднання Кубані до України.

16 лютого 1918 року Законодавча Рада проголосила Самостійну Кубанську Народну Республіку. Через декілька днів нарада членів Ради ухвалила резолюцію щодо приєднання Кубані на федеративних умовах до України. На перешкоді стало зокрема нерішуче ставлення гетьмана Петра Скоропадського до політичного об'єднання з Кубанською Республікою. Сторони зволікали з рішенням про спільну мобілізацію сил, що дало змогу більшовикам піти в наступ і, зрештою, захопити територію Кубані та України.

Проголошення незалежності Західно-Української Народної Республіки. 19 жовтня 1918 року. Проголосила: Українська Національна Рада

Після розпаду Австро-Угорської імперії численні народності отримали шанс на створення власної держави. Українці Галичини вирішили скористатися ним. На зборах всіх українських депутатів австрійського парламенту, українських членів галицького і буковинського сеймів, представників політичних партій Галичини і Буковини, духовенства і студентства створили Українську Національну Раду – політичний представницький орган українського народу в Австро-Угорській імперії. 19 жовтня 1918 року УНРада проголосила Українську державу на всій українській етнічній території

Галичини, Буковини і Закарпаття. Столицею нової держави став Львів, президентом – Євген Петрушевич.

3 Листопадового Чину, що відбувся 1 листопада 1918 року, розпочався військовий конфлікт ЗУНР і Польщі. Тоді ж над Львовом вперше замаюрів жовто-блакитний прапор. 22 січня 1919 року ЗУНР об'єдналася з Українською Народною Республікою.

ЗУНР окупували 18 липня 1919 року під час українсько-польської війни. Її територія зазнала анексії з боку Польщі, Румунії і Чехословаччини. Уряд ЗУНР, який до 1923 року перебував на еміграції, після військової поразки боровся за незалежність на міжнародному фронті. Однак рішення Ради Послів держав Антанти щодо східних кордонів Польщі від 15 бе-

резня 1923 року офіційно закріпило суверенітет Польщі над всією територією, якою вона фактично володіла.

Проголошення незалежності Карпатської України. 15 березня 1939 року. Проголосив: Сойм Карпатської України

Після Мюнхенського Договору у вересні 1938 року складне міжнародне становище змусило Чехо-Словаччину погодитися надати Карпатській Україні статус автономної республіки. Сталося це 22 листопада 1938 року, після чого Чехо-Словаччина перетворилася на федеративну державу чехів, словаків і карпатських українців.

Автономія Карпатської України дошкуляла Угорщині. Після приєднання Угорщини до антикомінтернівського пакту і ліквідації Гітлером Чехо-Словаччини, Будапешт вирішив окупувати Карпатську Україну. У ніч з 13 на 14 березня угорські частини з допомогою гітлерівського війська вторглися на її територію. Протягом кількох наступних днів велися криваві бої, в яких воїки «Карпатської Січі» не мали шансів на перемогу.

У ці непрості дні, 15 березня 1939 року, Сойм проголосив повну державну самостійність Карпатської України.

Продовження на 5 стор. ►

П'ЯТЬ СПРОБ УКРАЇНЦІВ ВІДНОВИТИ ДЕРЖАВНІСТЬ

▼ Продовження. Початок на 4 стор.

Державною мовою оголосили українську, державним прапором та гімном республіки визнали синьо-жовтий стяг і український національний гімн «Ще не вмерла Україна». Президентом обрали Августина Волошина (він був також греко-католицьким священиком Мукачівської Єпархії-Ред.). Вже 18 березня угорським військам вдалося повністю окупувати територію Карпатської України. У кінці березня 1939 року Волошин і частина уряду виїхала через Румунію в еміграцію. За захист Карпатської України, за різними даними, загинуло від 2 до 6,5 тис осіб.

Проголошення відновлен-

ня незалежності Української держави. 30 червня 1941 року. Проголосила: Українська Національна Рада

Акт Відновлення Української Держави проголосили 30 червня 1941 року в окупованому німецькими військами Львові. Текст документу зачитав Ярослав Стецько, заступник провідника ОУН Степана Бандери. Ця подія стала однією із найважливіших в історії ОУН, оскільки ознаменувала чітке рішення будувати власну державу поза автономіями у складі будь-якої іншої держави.

Представники національного руху за підтримки членів оунівських похідних груп та вояків батальйону «На-

Міністр оборони Карпатської України Степан Ключурак (ліворуч) та президент Августин Волошин

хтігаль» утворили Українські Національні Збори, які й проголосили Акт Відновлення Української Держави. Збори створили уряд на чолі з Ярославом Стецьком.

Проголошення Акту Відновлення Української Держави підтримали пред-

ставники української інтелігенції, а також один із найбільших духовних та моральних авторитетів того часу – митрополит Андрей Шептицький.

Проголошення незалежності стало повною несподіванкою для німців, у плани

яких не входила самостійна Україна. Уже за тиждень арештували Бандеру та Стецька, а також інших членів ОУН. Вересень 1941 року запам'ятався у Львові тотальними арештами і розстрілами німцями діячів ОУН. Німецька реакція на проголошення незалежності стала ще одним катализатором до створення націоналістами власного війська – УПА, яка постанала у жовтні 1942 року.

Наступна нагода для України відздобути незалежність випала аж через 50 років, і попри багаторазовий досвід невдач і поразок завершилася успіхом. 24 серпня 1991 року Україна стала незалежною. І це вже не була фантомна держава, затиснена лещатами війни, конфліктів та історії, якій відведено було проіснувати чи то одну ніч, а чи два роки.

Галина Чоп, ipress.ua

ХГ

МОЛИТВА ЗА БАТЬКІВЩИНУ

Всемогутній і Милосердний Боже, через Пресвяту Діву Марію Ти посилаєш нашому народові чудесну допомогу та захист. Просимо Тебе, прийми наші молитви, які возносимо до Тебе. Маріє, Божа Мати, з довірою благаємо Тебе заступатися за нашу Батьківщину перед Богом. Амінь.

Під таким заголовком 2 грудня 1991 року побачило світ повідомлення УКРІНФОРМ-у: «Україна стала самостійною державою. Свої голоси на підтримку Акту Проголошення Незалежності України віддали близько 90% людей, які взяли участь у голосуванні». Громадяни України майже одностайно дали позитивну відповідь на запитання, внесене в бюлетень для таємного голосування: «Чи підтверджуєте ви Акт Проголошення Незалежності України?».

Через кілька днів у газетах було надруковане повідомлення Центральної Виборчої Комісії з всеукраїнського референдуму з уточненими результатами: «Взяли участь у голосуванні 31.891.742 громадянина, або 84,18% від загальної кількості включених до списків. Із них на питання бюлетеня відповіли «Так, підтверджую» 28.804.071 громадянин, або 90,32%».

Це справді був вікопом-

«ПЕРШЕ ГРУДНЯ – ВІКОПОМНИЙ ДЕНЬ»

ний день. Ось лише кілька фрагментів з експрес-інтерв'ю, взятих у мешканців Кіровограда 7 грудня: «Підсумки українського референдуму я зустрів так, як і, напевно, більшість наших людей: як мрію, що збулася»; «Ось саме в таку хвилину, як після оголошення підсумків референдуму, і відчуваєш, що народ – це не якесь абстрактне поняття, не просто багато людей. Народ – це ми! Це – одне ціле!».

Грудневий референдум 1991 року став виявом найвищої форми легітимності української державної незалежності. Був закладений надійний фундамент суверенності, що дало правові підстави упродовж лише одного місяця визнати Україну 57 державами світу, які усвідомили, що волевиявлення багатомільйонного народу треба поважати.

Ідея народного депутата академіка Ігоря Юхновського щодо кінцевої доцільності підтвердження на референдумі бажання українців жити в окремішній державі

виявилась розумною, розсудливою і продуктивною. Всі спекуляції, сумніви, агресивно-пропагандистські заяви недругів вмент розсипались. А погрози і застережень, які найперш долинали з Москви, було предостатньо. Приміром, у другій половині жовтня на сторінках «Независимой газети» вміщено інтерв'ю з першим віце-прем'єром України Костянтином Масиком, який заявив: «Єльцин обговорював з військовими можливість ядерного удару по Україні». Реакція Баріса Єльцина на це інтерв'ю: «Я обговорював цю можливість з військовими, і для неї немає технічних можливостей».

І 1990, і 1991 року Україні забракло політичної волі визнати себе правонаступницею Української Народної Республіки. Забрало сил, щоб оголосити розпуск Верховної Ради і зачитати акт відновлення УНР. Сьогодні вже розуміємо, що двоетапне проголошення нової незалежності (16 липня 1990 року і 24 серпня 1991) взамін

її відновлення (проголошений 22 січня 1918 року IV Універсалом Центральної Ради УНР Акт Державної Незалежності України ніким не скасований) не стало ефективним інструментом/поштовхом для творення модерної держави. Частина суспільства ментально досі живе в УССР.

1709 року Іванові Мазепі не вдалося інтегрувати Україну в Європу. Не вдалося втримати здобуту державність і двома століттями перегадом – у нерівній боротьбі з російським більшевизмом УНР зазнала поразки. В Україну російську советську владу принесли на багнетах. Лише одне-однісіньке цьому підтвердження (а їх – сотні): «Територія України без затримки звільняється від російських військ і російської Червоної Гвардії». Саме це було зафіксовано в міжнародній угоді, укладеній між Росією та центральними державами 3 березня 1918 року в Берестю-Литовському. Та через три роки УНР буде переможена. Відтак на довгих сім-

десять років етнічна химера, за влучним висловом Ніколая Гумільова, заповонила територію України. І лише 1 грудня 1991 року українці, вже у демократичний, легітимний спосіб, поклали край російсько-советській окупації.

В інтерв'ю напередодні 20-ї річниці розпаду Советського Союзу (пам'ятаймо, що саме український народ 1 грудня 1991 року забив останнього цвяха в труну велетенського євразійського геополітичного монстра, а через тиждень Біловезька Угода юридично поклала край існуванню цього неприродного утворення під назвою СРСР) його перший і останній президент Міхаїл Горбачов висловить «глибокий жаль» з цього приводу. 28 грудня 2004 року британська «The Independent» зрештумувала: «Україна завойовувала належне їй по праву місце в Європі». Таку високу оцінку мусимо підтвердити. Якомога скоріше.

Олег К. Романчук,
«Універсум»

Революція Гідності, вони це зробили

Майдан 15-го я зустрів 15-річним педагогічним стажем, кандидатськими на кафедрі режисури телебачення, роботою на крутому каналі країни, власною продакшн студією, майбутнім сином, першою машиною, Ірою. У мої плани не входив Майдан.

Я, як людина специфічних професій не зміг залишитися осторонь і зайшов випити коньяку на цей чудовий фестиваль – Майдан. Художники і поети, музиканти та режисери, актори і літератори – всі кинулися на Майдан. У творчих людей чуйка на значущі події, ми завжди там. Мене вразили вибухи шумових гранат під адміністрацією президента, газ і біжучий натовп, але я був обурений трактором і про-

вокаторами. Бажання брати участь не було. Багато роботи, кредит за машину, цікаві шоу на телевізорі, своє виробництво, спектаклі.

Коли похолодало і стали надходити прохання принести ліки або їжу, я став іноді заходити на Майдан. Так робили багато представників середнього класу. Та що там говорити, навіть директор Майкрософт злегка волонтерив. Чесно? Я шкодував убогих, замерзлих людей. У цій жалості проглядалося презирство – мовляв, навіщо ви тут стоїте, краще б працювали.

11 грудня 2013 мені запам'яталося на все життя. Я заїхав на годину рознести чай та їжу для людей на площі. Прийшло повідомлення – буде штурм. Я подивився по сторонах – людей особли-

во немає: в основному пенсіонери, студентки, чоловіків мало. Перша думка – не буде штурму. Вирішив почекати до 12. Більш страшного жаху я не відчував навіть на війні. На наступний день я записався в самооборону.

Після було багато перипетій, битв, загибелі товаришів з Майдану, розвід мереж, підпілля, потім найперший добровольчий батальйон, війна, палаючі вертольоти, обстріли, бої, гради, волонтерський рух, фонд, робота зі штабом, розвідкою – повне безумство, яке не припиняє продовжуватися.

І ось я, керівник благодійного фонду, власник двох невеликих фірм, співробітник великого каналу, батько вже двох синів, коханий чоловік – продовжую щомісяця їздити

на війну, замість еміграції з країни, хоча до війни планував. Чому? Тому, що сини. Втікати можна все життя, але в якийсь момент і ти, і діти запитують – хто ми? Чому втікали? Що ти зробив, щоб врятувати країну?

Я розумію росіян. Я заздрю російським емігрантам, особливо творчих професій, але дуже сподіваюся, що знайдеться пару тисяч таких же дурників як і я, які перестануть терпіти диктатуру – вийдуть і не розійдуться, навіть під загрозою смерті. Раніше я думав, що у випадку російського Майдану поїду допомагати, а тепер знаю – ні, поїду з дружиною і синами у відпустку.

Мирослав Гай (з Фейсбуку, з російської переклав О. Б. Підлісецький)

ХГ)

НОВА ФОРМА ДЛЯ АРМІЇ

На думку президента Петра Порошенка «українська армія має відрізнятись. Кожен має побачити, що Україна має абсолютно нову, боездатну, патріотичну, професійну армію, одну з найсильніших на континенті». Порошенко сказав також, що йому сподобалися ініціативи відійти від досвіду советської армії. «Нам треба запроваджувати свої українські традиції, в тому числі – і нові українські звання. Заміна «молодшого лейтенанта» на «хорунжого» повністю відповідає українським традиціям і структурі військових звань країн НАТО». Він також висловився за запровадження звання «бригадного генерала».

Нова форма, це в основному результат роботи «волонтерського десанту» у міністерстві оборо-

ни. Порошенко: «За допомогою волонтерів лише за кілька місяців зроблено те, чого у військовому відомстві не могли за всі попередні роки: впроваджено стандарти НАТО у речовому забезпеченні, а також нові технічні умови для забезпечення Збройних Сил України».

Розробка нової форми тривала 4 місяці, основна частина комплектів виготовлена в Україні, дещо – з іноземних матеріалів. Серед змін – запровадження нових кольорів форми для різних видів військ, нового камуфляжу. У новій формі відмовилися від п'ятикутної зірки і повернулись до чотирикутної, яка використовувалась в Українській Галицькій Армії.

Прес-служба Адміністрації Президента України

ХГ)

ЮВІЛЕЙ СУМУ

Спілці Української Молоді – дев'яносто років. Правда, треба, мабуть, відняти шістьнадцять за період від дати безславного Харківського процесу в 1930 році, СУМ відновили уже на чужині в 1946 році.

СУМ був організацією підпільною і політичною у час свого оформлення 1925 року у Києві, підпільною до тої міри, що деякі дослідники вказували, що СУМу, як реальної молодечої структури, зовсім не було, а був радше придуманий советською владою, щоб розправитися та придушити українську патріотичну інтелігенцію на Київщині. Про це свого часу писав також актор, кінематограф і пізніше дисидент Гелій Снегірьов, обороняючи свою власну матір, яку в 1937 році репресували за діяльність її батька в

Союзі Визволення України (СВУ). При цьому Снегірьов спалював засновника СУМу Миколу Павлушкова як «агента» каральних органів, який давав свідчення проти свого дядька Сергія Єфремова та інших членів також «неіснуючого» СВУ.

Слід підкреслити, що аналіз розповіді Снегірьова («Набої для розстрілу») базувався виключно на советських пресових повідомленнях, які служили для пропаганди серед населення, а він не мав доступу до джерельних архівних матеріалів чи свідчень ще жи-

вих учасників СУМу, як Матушевський.

Конкретну структуру СУМ (чи СВУ) – нині важко з певністю встановити, бо такі були часи большевицької окупації (20-ті роки) і сталінського терору. Члени СУМ працювали, здається, по п'ятірках, щоб кожний член міг знати не більше ніж чотирьох інших друзів. Історичним фактом є, що члени СУМу в 1927 році, в першу річницю вбивства отамана Симона Петлюри в Парижі, розповсюджували листівки на Софійській Площі; тоді ще був чинним Софійський

Собор, в якому раніше служив Митрополит УАПЦ Василь Липинський.

Одне певне, що після Харківського процесу Павлушкова посадили, він опинився в'язнем на Соловецьких Островах. Згодом потрапив до конвою в'язнів, яких повезли до Карелії, де його розстріляли і його кості спочивають сьогодні у мочарах Сандермоху, недалеко від Фінляндії. Там спочивають також розстріляні тіла Леся Курбаса, Миколи Зерова і понад п'ятиста українців, яких у складі понад одної тисячі в'язнів чекісти холоднокрівно розстріляли протягом чотирьох днів наприкінці жовтня – на початку листопада 1937 року. Про розкопані рештки Товариство «Меморіал» у Карелії зберігає їхні імена (разом 1,111 прізвищ) у маленькому музеї і стоять Хрести над їхніми останками.

Харківський показовий суд був першим промовистим кроком режиму Сталіна, який постановив терором знищити українську націю, викоринуючи її інтелігенцію, опісля її духовенство через ліквідацію Української Автокефальної Православної Церкви та, врешті, спрямував «смертоносний удар» проти серця української нації – її традиційного села, геноцидним Голодомором 1932–33 років.

Сестра Миколи Павлушкова Наталя подала у своїх спогадах після війни багато нової інформації про СУМ і свого брата, однак існує ще й чимало іншого достовірного матеріалу на цю тему. Все це вказує на те, що СУМ таки існував і діяв, що над ним розправилися на Харківському процесі та що Микола Павлушков був його головою.

Продовження на 7 стор. ►

ЮВІЛЕЙ СУМУ

▼ Продовження. Початок на 6 стор.

Традиція таємних студентських організацій, як Товариство Тарасівців і Товариство Самостійників, існувала в Києві та інших містах царської Росії ще до вибуху революції 1917 р. І цю традицію самостійники продовжували після большевицької навали в 1920–30-их роках, що потягла за собою жорстоку розправу над самостійниками в період т.зв. великого терору, розгнужданого Сталіном. Про це вже існує новий розділ в історії України п.н. «Народна війна», яку сформував дослідник київського «Меморіалу» Роман Круцик.

Так само як доведено, що тлінні останки Миколи Павлушкова спочивають у лісах Сандермоху, історичним фактом є, що з ініціативи Організації Українських Націоналістів на еміграції відновлено СУМ в 1946 році в Авгсбурзі, у таборі переміщених осіб. СУМ відновлено вже як суто молодечу виховну організацію, в основу якої

було покладено концепцію скаутингу, яку внесли у цю структуру патріоти-пластуни з Західної України, та концепцію національного виховного ідеалу, розробленого педагогом Григорієм Ващенком з Полтави внесеною молодими східняками націоналістами. Таким чином уже тоді в СУМі було втілено соборницьку ідею «схід і захід разом», яка затріумфувала під час Помаранчевої Революції і на Євромайдані і в часі Революції Гідності уже в наш час.

Можна ствердити, що СУМ як існував із самого дня свого народження 1925 р. в Києві й виник серед учнів Першої Української Гімназії, прозваної також «Петлюрівською», де ректором був В. Дурдуківський, він існує і працює по сьогоднішній день, відновивши після проголошення незалежності 1991 року свою повноцінну й життєздатну структуру та кож в Україні.

СУМ НА ПОСЕЛЕННЯХ

Відновлений після війни СУМ спершу проходив активний період організування первинних структур та осередків по переселенських таборах Німеччини, а потім поширювався на різних теренах і континентах.

З перших днів свого відновлення у діаспорі СУМ була «пробоевою» організацією. Таким був і залишився діаспорний СУМ протягом майже сімдесяти років і по сьогоднішній день. Радянські писакі на замовлення – навіть такі, котрі пізніше з незалежністю стали галасливими «патріотами», порівнювали діаспорний СУМ з «Гітлерюгендом», фашистами, а сумівських виховників прозивали не інакше, як бандерівськими «майстрами удару в спину», які нібито на таборах під Нью-Йорком вчили молодь убивати...

Так, молодь виховувалася на «пробоевих» засадах – СУМ не відмовлявся від цього. Називали її політичною структурою – СУМ не відмовлявся від цього. Протягом десятиліть сумівці вели боротьбу з ворогом за Україну такими способами, яки-

ми молодь в діаспорі могла боротися і проявлятися. Боротьба за незалежність було центральне кредо сумівського виховання.

В останніх двох роках найновіших випробувань для українського народу сумівці в Україні і з діаспори знаходилися на передовій лінії на Майдані. Коли розгорілася гаряча війна з Росією члени СУМу з України захищають землю і людей у лавах АТО, а з діаспори перебувають у перших рядах демонстрантів проти новітнього російського імперіалізму. А світове українство з його громадськими та представницькими організаціями нині неможливо уявити без провідних активістів із виховної кузні СУМу, бо майже всі центральні структури сьогодні очолені відданими вихованцями зі СУМу.

Десять років тому я був в Сандермосі. Було літо, спекотно, волого, комарі кусали немилосердно. Я стояв на землі, під якою лежав прах Миколи Павлушкова. І тоді подумав: Дійсно, правду писав упівський поет Іван Дрлявський, що «життя роз-

квітає на мертві, що зродилось в огні боротьби». Натомість, Гелій Снегірьов писав про Павлушкова зневажливо «прищавий хлопчик Коля». І я подумав: Ну, на таких «прищавих хлопчиках» виросло вже кілька поколінь свідомих українців, а виросте ще більше. Честь і слава таким хлопчикам, яких родить постійно наш народ. Вони не дозволять нам пропасти і, як кажуть, «не віддадуть Україну москалям». Завсігди буде кому «Честь України боронити!».

На многа літа,
дорогі сумівці!

Аскольд Лозинський

Українці в Іспанії

ТАБІР ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ В ІСПАНІЇ

Спільними зусиллями Світової Управи СУМу та Асоціації Українців Регіону Мурсія з 24 по 28 червня, на березі Середземного моря відбувся перший сумівський табір під назвою «Гартуйсь!» для українських дітей Іспанії. Участь в таборі взяло 14 юнаків та юначок, що представляли регіони Мурсія та Мадрид. З сумівського боку було залучено 4 виховників з України, Канади та Великобританії.

Програма табору включала гутірки про актуальні події в Україні, основи сумознавства, знайомство з сучасною українською музичною культурою та інші українознавчі теми. Учасники табору приготували іспанською мовою інформації про Україну, які разом із світлинами розміщували в молодіжному центрі, де таборувало кілька груп іспанських дітей. Також таборовики сплели маскувальну сітку

для потреб вояків у зоні АТО. Розважальна частина табору включала різноманітні ігри та завдання, ручну працю, танці, спорт і програму на березі моря.

Зважаючи, що кожен день розпочинався та закінчувався із збірки-апелю, на якій діти співали гімн, а кожна трапеза супроводжувалася молитвою – це привертало увагу з боку іспанців і українська група продемонструвала свою

організованість та вірність християнським та патріотичним ідеалам.

Табір, назва якого відповідає сумівському вітанню «Гартуйсь!», став спробою познайомити українських дітей Іспанії з виховною методою СУМу. До слова, в далекому 1951 році СУМ було засновано в Мадриді, проте на той час громада була надзвичайно малою, щоб розвивати Спільку Української Молоді. Сьогодні ж,

українська громада в Іспанії є чисельна, а молодь організована при українських суботніх школах. Віримо, що табір «Гартуйсь!» стане

першим кроком до повернення СУМу в Іспанію.

**Голова Петро Дума,
в.о. генерального секретаря
Андрій Бігун**

ХГ)

РОСІЯ ПОЗА ЛЮДЯНІСТЮ

29 липня під час голосування в Раді Безпеки ООН Росія як єдина країна спротивилась створенню міжнародного трибуналу для розслідування причин катастрофи літака малайзійських авіаліній над Донбасом влітку 2014 року. Загибло тоді 298 осіб. Резолюція передбачала покарання не лише безпосередніх виконавців, але й причетних до злочину осіб. Ідея створення трибуналу належала п'яти країнам: Австралії, Малайзії, Бельгії, Нідерландам та Україні. Кремль неодноразово заявляв, що літак збили українські військові. Київ звинувачує у цьому російську армію. Вето Росії, на думку спостерігачів, не зупинить волі цивілізованого світу дослідити цей жахливий злочин та покарати винних. (А. Ф.)

Коментар Айдера Муждабаєва, журналіста з Москви, громадянина Росії

Не всім у Росії, можливо, повною мірою зрозуміло, що сталося в Раді Безпеки ООН. А сталося ось що. Росія – одна проти людства. Росія – одна проти людяності. Росія – країна, яка поставила себе в очі всього світу на один рівень з ІДІЛ (терористи т.зв. «ісламської держави Іраку та Леванту»). З тими, хто вважає, що має право вбивати людей просто так.

До більшості росіян, в силу ясних причин, усвідомлення цього страшного загальнонаціонального сорому прийде пізніше, але прийде обов'язково. Не знаю, чи був в історії Росії більш ганебний момент. На моїй пам'яті не було.

Сьогодні почалася нова епоха, в якій моїй країні відведено найнезавидніше і при цьому заслужене місце. Чим вона закінчиться – ясно. Неясно, якою ціною. І для Росії, і для людства, з яким вона щойно попрощалася. (з Фейсбуку, переклад на українську о. Б. Підлісецького)

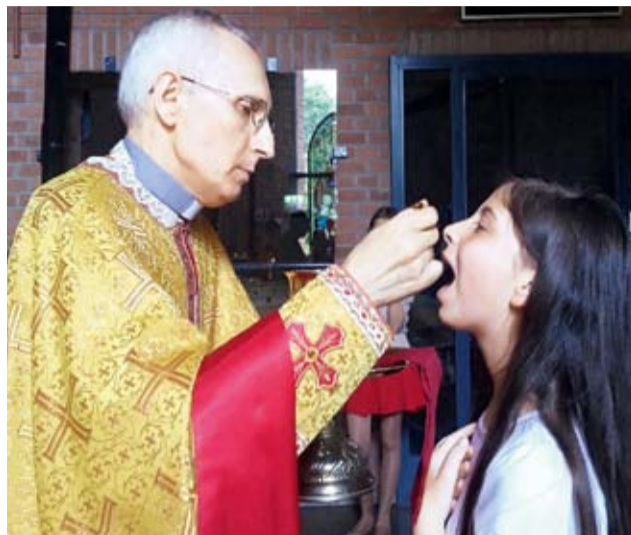
Українці в Швеції

«ПУСТІТЬ ДІТЕЙ, НЕХАЙ ІДУТЬ ДО МЕНЕ» (ЛУКА 18,16).

Слова прості, промовисті, Божі. Ними Христос огортає Своєю любов'ю дітей, а нас, дорослих, вчить, якими треба нам бути в справах Божих. Христова Церква дарує нам Святі Таїнства. Вони є для нас шляхом до Небесного Царства. В таїнствах Хрещення і Миропомазання люди народжуються до життя у великій християнській родині – Христовій Церкві.

Природні батьки, батьки хресні і Церква допомагають дітям ставати зрілими і свідомими Християнами. З їх фізичним і інтелектуальним зростанням збільшується також схильність до гріхопадіння. Великі діла починаються з маленьких речей; маленькі людські переступи Божого закону можуть довести людину до духовної смерті. Христос хоче не смерті, але життя кожного з нас, хто кається за переступи Божого закону. Кається може той, хто довіряє Небесному Отцеві. Отець любить нас безграничною любов'ю та дарує мир і спокій нашим душам, коли ми звертаємось покірно до Нього.

Ми приготуємо дітей до Таїнства Першої Сповіді, щоби вони знали, що Тайна ця звільняє

Після першої сповіді о. М. Костів уділяє Святе Причастя Мілені з Мальмо

від гріха і народжує до нового, гармонійного життя з людьми та до радісного життя в Бозі. Чи ми, дорослі християни, знаючи про це, довіряємо Христові так як невинні діти? Вони слухають нас, довіряють нам – батькам і вихователям – бо знають,

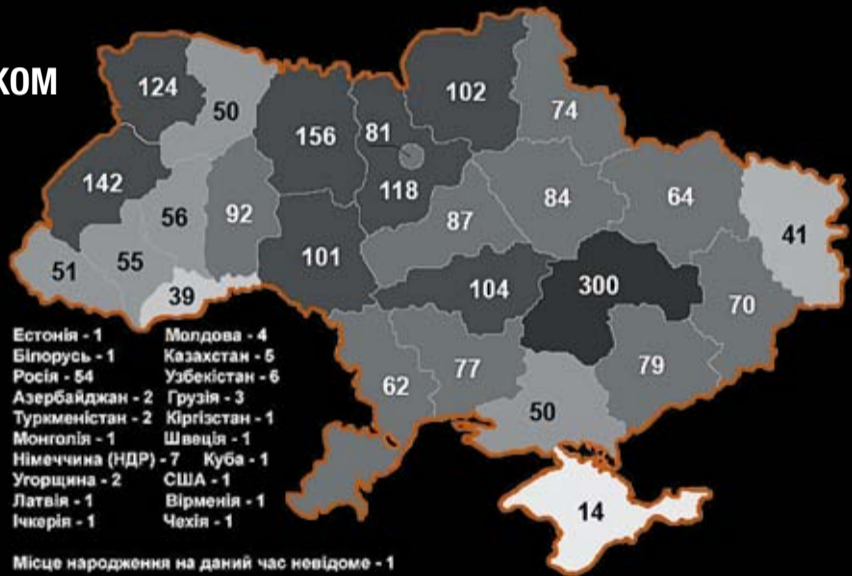
що ми хочемо для них добра. Чи слухаємо ми так нашого Небесного Отця? Жити в Благодаті Божій означає вміти переживати, у відповідному часі, оці Святі Таїнства: **1.** Хрещення. **2.** Миропомазання. **3.** Покаяння-сповідь. **4.** Пресвяту Євхаристію – споживати тіло і кров Господа нашого Ісуса Христа під видами хліба і вина. **5.** Подружжя. **6.** Священство. **7.** Єлеопомазання.

Святі Таїнства – це Божий план для нашого життя, це невичерпний засіб черпання з джерела Божої любові та Його милосердя. Христос говорить, що Царство Боже починається вже тут, на землі. Поширюймо Боже Царство, входимо до цього Царства так, як радісно входять до Нього малі діти. 7 червня в Стокгольмі, 28 червня в Мальмо, живий Христос – під видом хліба і вина, як духовна Пожива – подавався їсти дітям. Помагаймо їм, довірливим і відкритим душею до нас – батьків і вихователів – зберігати Першу Святу Сповідь і Урочисте Святе Причастя не як одноразову пам'ятку, але як постійне запрошення до зустрічі з живим Христом протягом цілого їхнього життя. Христос є для всіх нас дорогою, правдою і життям.

Для «ХГ» о. Мирослав Костів, душпастир в Швеції

ЗАГИБЛІ В БОРОТЬБІ З РОСІЙСЬКИМ ЗАГАРБНИКОМ ЗА МІСЦЕМ НАРОДЖЕННЯ (станом на 17.06.2015 р.)

Ця книга не є офіційним джерелом підтвердження втрат, а лише є книгою пам'яті. Іноді трапляються помилки. Авторська команда проекту «Книга Пам'яті»: Максим Попов (засновник та редактор книги), Ярослав Тинченко, Герман Шаповаленко та Сергій Коваленко

Думи мої...

1. Нашим святим обов'язком є хоча б раз відвідати пораненого воїна. Щоб наші хлопці відчули, що вони є не наодинці зі своїм боєм, зі своїми ранами, а що ми всі разом. **2.** Якщо хтось ненавидить ворогів, той не є справжнім патріотом. Тому що сьогодні він ненавидить ворога, завтра ненавидітиме свого ближнього, Господа Бога і себе. Митрополит Андрей каже, що ненависть – це почуття не християнське. Він також каже, що ненависть ніколи нічого не збудувала. Ненависть тільки руйнує, передусім того, хто її носить у собі. Єдиний, хто може побороти ненависть, – християнин, який молиться.

(Патріарх Святослав)

ХГ)

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ, ВІТАЮ!

У числі 4 «Християнського Голосу» за лютий 2015 року прочитав гарну і велику статтю до 200-річчя з дня народження о. Михайла Вербицького з моїми коментарями. Щиро дякую.

Львівське товариство «Надсяння» є офіційним замовником будови у Львові пам'ятника о. М. Вербицькому. Станом на сьогоднішній день гіпсова скульптура готова до відливання у бронзі. У найближчі дні на засіданні громадського комітету спорудження пам'ятника остаточно вирішимо, хто буде відливати скульптуру у бронзі. До пам'ятника також належить гранітна стела, яка вже є у скульпторів – братів В. і А. Сухорських і чекає на їх працю над нею.

Після капітальної реконструкції практично готовий для встановлення постаменту і самого пам'ятника гарний сквер у престижному районі міста поблизу Львівської Політехніки на розі вулиць М. Вербицького – Генерала Т. Чупринки і Ст. Бандери.

Два роки тому, коли відбувся відкритий всеукраїнський конкурс на кращу концептуальну ідею пам'ятника, ми не сподівалися на збройну агресію путінської Росії. Очевидно, що пожертви у наші дні в першу чергу скеровуються на оборону. Нам поки що не вистачає коштів для оплати відливання скульптури у бронзі. То ж від громадського комітету і Львівського товариства «Надсяння» звертаюся з проханням про допомогу у зборі пожертв серед наших вірних у Німеччині та Скандинавії.

З щирою повагою Володимир Серета, голова товариства «Надсяння»

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie
für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потрібі скорочує і мовно виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.

РЕКВІЗИТИ
ДЛЯ ПЕРЕРАХУВАННЯ ЄВРО

Correspondent bank: SWIFT CODE:
COMMERZBANK AG, COBADEFF
Frankfurt am Main

57A: Account With Institution:
Acc. 4008865941/01

SWIFT CODE: COSBUAUKLVI
JSC Oschadbank, TББВ
№ 10013/0289 ОУ АТ

«Ощадбанк» м. Львів
59: Beneficiary
26005304203649/978
(10013/0289),
назва бенефіціара

LR SKT «Nadsiannia»,
адреса: Lviv, Rynok square, 17

70: Remittance Information:
charity help

71A: Details of Charges:
OUR

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF1 M 0 5

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de